

Arrest

**nr. 45 371 van 24 juni 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PIROTTE, die loco advocaat L. MOLS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 augustus 2008 en heeft zich op 2 oktober 2009 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 7 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 3 februari 2010.

1.3. Op 29 maart 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 maart 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Skopje en bent u Macedonische staatsburger. In 2000 leerde u Selamija Osmani Flossdorf (O.V. 5.099.944) kennen. Jullie werden verliefd en wilden graag trouwen. U vertelde tegen uw moeder dat er een persoon in uw leven was gekomen. Uw moeder was heel kwaad op u en sloeg u. Toen uw vader thuiskwam van zijn werk, vertelde uw moeder alles tegen uw vader. Ook uw vader was razend op u. Uw ouders vonden niet dat u het recht had te kiezen met wie u zou huwen. Toen uw oudste broer Arben thuis kwam en hij hoorde dat u een man had gevonden, begon ook hij u te slaan en te schoppen. Uw familie dreigde ermee u te vermoorden. Enkel uw broer Agron had begrip voor uw situatie en steunde u. In 2001 vertrok Selimaja naar België. Toen uw familie dit nieuws hoorde, was ze gekalmeerd. Op een dag in 2006 kwam uw broer Arben bij u en vertelde u dat uw familie een echtgenoot voor u had gevonden. De volgende dag zou u met hem, Naxhi Zekiri, in het huwelijk treden. U vond dit verschrikkelijk en u weende enorm. Op de huwelijksnacht vertelde u uw echtgenoot dat u een relatie had gehad met een andere man, hopende dat hij u zou verlaten. Uw echtgenoot zei u dat hij dit al wist en dat het verleden hem niet interesseerde. Reeds kort na uw huwelijk ontdekte u dat uw echtgenoot dronk. Drie weken na jullie huwelijk begon hij u te slaan. Op een gegeven ogenblik brak hij uw neus. Uw neus en mond waren hevig aan het bloeden. U vroeg hem u naar de dokter te brengen, maar hij weigerde en bedreigde u met een boor. Uiteindelijk bracht hij u toch naar de dokter, maar dit op voorwaarde dat u niet zou vertellen wat er met u gebeurd was. Hij vertelde de dokter dat de deur van de kast op u was gevallen. Toen de dokter stelde van u persoonlijk te willen vernemen wat was gebeurd, verwees u naar de uitleg die uw echtgenoot had gegeven. Drie à vier dagen na dit incident kwam uw moeder u bezoeken. Ze vroeg u wat er gebeurd was en u vertelde haar de waarheid. Uw moeder reageerde heel koel en zei u dat dit hetgeen was wat u verdiende. Na het vertrek van uw moeder kwamen uw vader en broer u opzoeken. Ze bedreigden u zeggende dat, als u iets zou ondernemen tegen uw echtgenoot, zij u opnieuw zouden slaan. Toen uw vriendin Feriana u kwam opzoeken, vertelde u haar het volledige verhaal. Feriana vertrouwde u toe dat ze vernomen had dat uw vader u had verkocht aan Naxhi en het omwille van het geld was dat zij u niet wilden helpen. Op een gegeven ogenblik werd Naxhi gearresteerd wegens diefstal. U ging terug bij uw ouders wonen maar achter hun rug om zocht u een advocaat. U zette de echtscheidingsprocedure in. Toen de rechter hoorde wat uw echtgenoot u allemaal had aangedaan en hij daarbovenop in de gevangenis zat, kende hij u heel snel de echtscheiding toe. U vertelde dit alles aan uw broer Agron en hij raadde u aan onmiddellijk te vertrekken. U vertrok naar Kondovë bij de broer van Selamija, alwaar u een zestal maanden hebt verbleven. In die periode nam u terug contact op met Selamija. U besloot het land te verlaten. Toen u vernam dat de visumplicht zou afgeschaft worden, besloot u hierop te wachten om te vertrekken. Nadat de broer van Selamija uw broer en zijn vrienden had gezien in Kondovë, raadde hij u aan vroeger te vertrekken. Op 20 augustus 2008 vertrok u met de auto naar België, alwaar u de volgende dag bent aangekomen. U vervoegde Selamija en jullie huwden op traditionele wijze. Op 26 mei 2009 werd jullie zoon, Gezim Osmani Flossdorf, geboren. Op 2 oktober 2009 hebt u in België asiel aangevraagd. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationale en uw internationale geboorteakte, uw rijbewijs en de geboorteakte van uw zoon, Gezim.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat, hoewel u reeds op 21 augustus 2008 in België aankwam (gehoor CGVS pp. 2, 6), u pas op 2 oktober 2009 een asielaanvraag indiende. Uw verklaringen voor uw laattijdige asielaanvraag, met name dat u geen asielaanvraag indiende uit angst naar Macedonië gerepatriëerd te worden en uit angst dat uw ex-echtgenoot en/of uw familie u hier zou staan opwachten (gehoor CGVS pp. 6-7), zijn daarbij geenszins afdoende, daar het indienen van een asielaanvraag net expliciet een verzoek tot bescherming inhoudt. Uw houding getuigt dan ook geenszins van en is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Door uw handelen wordt de ernst van de door u beweerde vrees op fundamentele wijze ondermijnd.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat u uitsluitend motieven van intrafamiliale en privaatrechtelijke (gemeenrechtelijke) aard aanhaalde als redenen om in België asiel aan te vragen. U verklaarde immers dat u Macedonië hebt verlaten omdat u vreest vermoord te worden door uw familie en uw ex-echtgenoot aangezien u zonder hun medeweten van hem gescheiden bent, terwijl uw familie u aan hem verkocht had (gehoor CGVS p. 17). Dergelijke motieven ressorteren echter niet zonder meer onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie,

hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een eventuele terugkeer naar Macedonië een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U hebt immers niet aangetoond dat u geen beroep kon/zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage aan het administratieve dossier is gevoegd, blijkt inderdaad dat de situatie van de vrouw in Macedonië niet rooskleurig is. Veel vrouwen lijden onder huishoudelijk geweld. Dit probleem wordt echter erkend door de autoriteiten en de staat heeft, gesteund door binnen- en buitenlandse supranationale en niet-gouvernementele organisaties, de laatste jaren veel initiatieven genomen om dit probleem aan te pakken. Uit de informatie blijkt tevens dat er in Macedonië wettelijke middelen voorhanden zijn in het familierecht en in het strafrecht om huishoudelijk geweld te bestraffen. Niets belette u hulp in te roepen of klacht in te dienen. Dit heeft u echter nooit gedaan (gehoor CGVS pp. 8, 10, 14). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw broers vrienden hebben bij de politie en uw familie voldoende geld heeft om de politie om te kopen (gehoor CGVS pp. 8, 14, 15), is niet voldoende om uw nalatigheid te verantwoorden. U bent immers ook nooit naar een ander politiekantoor geweest dan het kantoor waarvan u denkt dat uw broers er vrienden hebben (gehoor CGVS p. 14). Ook bij enige hogere autoriteit heeft u nimmer klacht ingediend, terwijl u nochtans zelf duidelijk aanhaalde dat u wel direct uw echtscheiding hebt verkregen nadat de rechter hoorde wat u had meegemaakt (gehoor CGVS p. 12). Uw verklaring dat uw familie voldoende geld heeft om de politie om te kopen, is daarenboven een louter vermoeden dat u op geen enkele wijze met concrete, objectieve feiten heeft gestaafd (gehoor CGVS pp. 14-15). Bovendien zijn er in Macedonië voor slachtoffers van huiselijk geweld meer mogelijkheden voorzien dan enkel de politiediensten. Er zijn namelijk ettelijke initiatieven die de toepassing van de hierboven aangehaalde wetgeving moeten bevorderen. Zo zijn er de afgelopen jaren campagnes en ondersteuningsprogramma's gelanceerd, verschillende SOS-telefoonlijnen opgericht en vluchthuizen ter beschikking gesteld om vrouwen in een dergelijke situatie op te vangen en te helpen. Ook op deze organisaties heeft u geen beroep gedaan gezien u niet wist waar die zich bevonden en/of omdat ze volgens u geen waarde hebben (gehoor CGVS p. 14). Deze redenen volstaat echter niet om uw nalaten te verantwoorden of om te besluiten tot een gebrek aan bescherming en/of een onvoldoende efficiënte bescherming vanwege de Macedonische autoriteiten.

In het kader van de asielaanvraag van uw partner, Selamija Osmani Flossdorf (O.V. 5.099.944), besloot ik reeds in juni 2002 tot het kennelijk ongegronde karakter van zijn asielaanvraag.

De door u neergelegde documenten tonen uw identiteit en nationaliteit en de identiteit en nationaliteit van uw zoon aan. Hieraan wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In haar "beroep tot nietigverklaring" vraagt verzoekster uitdrukkelijk de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hervormen en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. In een enig middel, afgeleid uit de schending van het artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 48/2 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, voert verzoekster aan dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakt wanneer deze stelt dat de asielaanvraag ongegrond is. Verzoekster betoogt dat geen rekening wordt gehouden met de elementen uit het dossier in verband met de "substantiële beschermingsstatus" zoals deze voortvloeit uit het Internationaal Verdrag nu zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoeksters vrees voor ernstige lichamelijke schade en dood een beslissing wordt genomen. Verzoekster vervolgt dat zij op een gegronde wijze vreest dat zij vermoord zal worden door haar familie of door haar echtgenoot omdat zij zonder enig medeweten van haar eigen familie en echtgenoot van deze laatste gescheiden is. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing ernstige tegenstrijdigheden bevat nu de subsidiaire bescherming wordt geweigerd en uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de situatie van de vrouw in Macedonië niet rooskleurig is. Verzoekster betoogt dat

verkeerdelijk wordt gesteld dat inter-familiale motieven niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie die voorzien in een internationale bescherming. Verzoekster stelt dat uit het feitenrelaas blijkt dat dit reëel risico wel degelijk aanwezig is, het element “vrees voor vervolging” een subjectief psychologisch element is in hoofde van de kandidaat-vluchteling, zij een omstandig relaas heeft gegeven en derhalve heeft voldaan aan de bewijslast. Volgens verzoekster lijkt de negatieve beslissing enkel gebaseerd op het feit dat haar echtgenoot reeds een negatieve beslissing had gekregen. Tot slot stelt zij dat het geen verder betoog hoeft dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) en acht zij de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geschonden indien zij zou worden uitgezet naar Macedonië.

2.2. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing zou zijn genomen op grond van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, zodat niet valt in te zien hoe dit artikel zou zijn geschonden.

2.3. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 1.64.298, 31 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St., nr. 149.148, 21 september 2005). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (R.v.St., nr. 169.217, 21 maart 2007). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 maart 2010 (CG nr. 0917021), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat zij reeds op 21 augustus 2008 in België aankwam en pas op 2 oktober 2009 een asielaanvraag indiende hetgeen niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, er op gewezen dient te worden dat zij uitsluitend motieven van inter-familiale en privaatrechtelijke (gemeenrechtelijke) aard aanhaalde om in België asiel aan te vragen en dergelijke motieven niet zonder meer ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, verzoekster niet heeft aangetoond dat zij geen beroep kon/zou kunnen doen op de bescherming van haar autoriteiten, zoals gedetailleerd wordt toegelicht, en de asielaanvraag van haar partner S.O.F. reeds in juni 2002 werd afgewezen omwille van het kennelijk ongegrond karakter.

Verzoekster poneert dan ook volkomen ten onrechte dat “het Commissariaat-generaal haar negatieve beslissing enkel lijkt gebaseerd te hebben op het feit dat de “echtgenote” van verzoekster in de asielpcedure reeds een negatieve beslissing had gekregen”.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het standpunt dat deze beoordeling, namelijk dat haar motieven uitsluitend van inter-familiale aard zijn en dergelijke motieven niet zonder meer ressorteren onder criteria van de Vluchtelingenconventie, ten onrechte is, zonder dit concreet toe te lichten, waarmee zij er niet in slaagt de pertinente vaststelling, dat de voorliggende feiten problemen zijn van inter-familiale en privaatrechtelijke (gemeenrechtelijke) aard en geen nexus vertonen met de criteria van de Conventie van Genève, te ontkrachten. Dit motief blijft derhalve onverminderd overeind.

2.6. Voorts wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen al op basis van dit motief ongegrond verklaard worden. Aangaande de mogelijkheden tot bescherming stelt de Raad vast dat, niettegenstaande in de bestreden beslissing wordt erkend dat de situatie van de vrouw in Macedonië niet rooskleurig is, ook wordt gesteld dat dit probleem in het land van herkomst wordt erkend en geresulteerd heeft in tal van initiatieven om het hoofd eraan te bieden, en dat er in Macedonië wettelijke middelen voorhanden zijn in het familierecht en in het strafrecht om huishoudelijk geweld te bestraffen. Tegenover dit motief, dat gesteund wordt door de stukken van het administratief dossier, vergenoegt verzoekster zich te poneren – zonder meer – dat de bestreden beslissing ernstige tegenstrijdigheden bevat door enerzijds het “subsidiair statuut” te weigeren doch anderzijds te verwijzen naar informatie waaruit blijkt dat de situatie van de vrouw in Macedonië niet rooskleurig is en veel vrouwen lijden onder huishoudelijk geweld, en te besluiten, dat als dusdanig zekerheid bestaat over het lot van vrouwen dewelke in dergelijke toestand verkeren. Verzoekster weerlegt daarmee geenszins dat dit probleem erkend wordt door de autoriteiten en de staat, gesteund door binnen- en buitenlandse supranationale en niet-gouvernementele organisaties, de laatste jaren veel initiatieven heeft genomen om dit probleem aan te pakken, zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

In het licht van deze informatie is het niet aannemelijk dat verzoekster geen hulp heeft gezocht. Dit klemt des te meer nu zij zelf het initiatief nam om de echtscheiding te vragen en tijdens het gehoor verklaarde dat zij wel direct de echtscheiding heeft verkregen nadat de rechter hoorde wat zij had meegemaakt. Verzoekster toont door haar stilzitten ter zake alleszins niet aan dat zij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten in haar land van herkomst. Het louter inroepen door verzoekster dat zij een omstandig relaas heeft gegeven omtrent het gebeurde en zij voldaan heeft aan de bewijslast is niet voldoende nu blijkt dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om hulp te zoeken.

2.7. Verder dient nog gewezen te worden op de door verzoekster ongemoeid gelaten pertinent motief van de bestreden beslissing, met name dat is gebleken dat zij reeds op 21 augustus 2008 in België aankwam en pas op 2 oktober 2009 een asielaanvraag indiende, een houding die niet getuigt van en niet in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit motief blijft derhalve onverminderd overeind.

2.8. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de Commissaris-generaal op grond van de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven genoegzaam tot de bestreden weigeringsbeslissing is kunnen komen. Waar verzoekster nog doet gelden dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, stelt de Raad vast dat dit beginsel de Commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, en dat verzoekster tijdens de gehoren de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zij toont niet aan dat haar beslissing niet zou zijn genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de

zaak (R.v.St., nr. 169.222, 21 maart 2007; R.v.St., nr. 165.215, 28 november 2006). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.9. Zo verzoekster meent dat haar rechten van verdediging werden geschonden, wijst de Raad erop dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridische procedure is, maar een administratieve procedure en de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel gelden in tuchtzaken.

2.10. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoont dat zij geen bescherming kan bekomen van haar autoriteiten en dat zij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster nog voorhoudt dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoont dat in haar land van herkomst, Macedonië, een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS